

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. M. B.** zastoupený JUDr. Ladislavem Dusilem, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 3. 2019, č. j. 50 A 22/2018 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), rozhodnutím ze dne 10. 5. 2017, č. j. SPU 191572/2017, schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území X, obec X. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 1. 2018, č. j. SPU 491072/2017, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“), ve které zejména namítal, že správní orgány nezohlednily rozšiřování zastavitelné části obce a nereagovaly tak na rozdíly v cenách a hodnotách pozemků, jež se případným schválením územního plánu dostanou do zastavitelné části obce, a tím vzroste jejich cena. Tato očekávatelná změna by zasáhla i žalobcovy pozemky. Žalovaný proto neposoudil poměr veřejného zájmu a ochrany vlastnických práv žalobce.

[3] Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 12. 3. 2019, č. j. 50 A 22/2018 – 50. Po rekapitulaci obsahu správního spisu konstatoval, že výhrady žalobce v podstatě směřují k tomu, zda mu byly v rámci schválení návrhu pozemkových úprav poskytnuty pozemky přiměřené kvality, výměry a vzdálenosti, odpovídající jeho původním pozemkům. Krajský soud uvedl, že seznam nároků vlastníků byl pořízen k účinnosti územního plánu schváleného usnesením zastupitelstva obce ze dne 29. 6. 2015, č. 24/2015, který nabyl účinnosti dne 16. 7. 2015. Podle tohoto územního plánu se žádný z žalobcových pozemků v zastavěné či zastavitelné části obce nenacházel. K žádné změně nedošlo ani po změně územního plánu účinné od 2. 5. 2018, neboť ani tehdy žalobcovy pozemky mezi zastavitelné pozemky zahrnuty nebyly, jejich tržní cena se tedy nezměnila. Pouhé ničím nepodložené přesvědčení žalobce o tom, že návrhem komplexních pozemkových úprav bylo zasaženo do jeho práv, není dostatečné, pokud je z podkladů zřejmé, že územní plán nezařadil žádný z původních žalobcových pozemků do zastavitelných ploch.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel připomíná, že ve správním řízení i v řízení před krajským soudem namítal, že v rámci schvalování územního plánu obce X, kam spadají pozemky dotčené pozemkovými úpravami, se má v budoucnu rozšířit zastavitelná část obce. Návrh komplexních pozemkových úprav, jež žalovaný schválil svým rozhodnutím, však nereagoval na rozdíly v cenách a hodnotách pozemků, které se v důsledku zpracování a schválení územního plánu dostanou do zastavitelné části obce a stanou se tak pozemky potenciálně stavebními, čímž podstatně vzroste jejich cena. S touto v blízké budoucnosti očekávatelnou změnou se žalovaný v napadeném rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o schválení návrhu pozemkových úprav, nijak nevyvořoval.

[6] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že krajský soud označil jeho námitku ohledně připravované změny územního plánu, v důsledku níž může být poškozen, za nepodložené tvrzení. Podle stěžovatele lze sice přisvědčit krajskému soudu v tom ohledu, že při rozhodování vychází ze skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, na druhé straně je však nutno vzít v úvahu obecné principy spravedlnosti a ochrany individuálních práv, pokud to účastník řízení namítá. Krajský soud odmítl stěžovatelovu argumentaci ohledně budoucí možné hodnoty jeho pozemků s odkazem na schválený územní plán obce z roku 2015, nevzal však v úvahu, že se o namítané další změně územního plánu uvažuje a že touto změnou bude stěžovatel dotčen na svých právech. Tím by bylo zasaženo do stěžovatelova základního práva na ochranu vlastnictví. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se touto námitkou dostatečně nezabývali a jejich rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná. Krajský soud měl proto správní rozhodnutí zrušit.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a odkazuje na své vyjádření k žalobě.

[8] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Dospěl pak k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že se skutkově i právně prakticky totožnou věcí mezi týmiž účastníky zabýval již v rozsudku ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 As 67/2019 – 31 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Z důvodu značné podobnosti mezi judikovaným případem a nyní projednávanou věcí (včetně podobné kasační argumentace a odůvodnění napadených rozsudků), Nejvyšší správní soud vychází ze závěrů rozsudku č. j. 1 As 67/2019 – 31 (s nímž se ztotožňuje) také v nyní projednávané věci.

[10] Jádrem kasační argumentace spočívá v tom, že se správní orgány a následně ani krajský soud dostatečně nezabývaly námitkou stěžovatele, podle níž by mělo v budoucnu dojít ke změně územního plánu, kterou by se rozšířila zastavitelná část obce X tak, že by zahrnovala i původní pozemky stěžovatele, jejichž cena by tímto vzrostla. Jinak řečeno, stěžovatel se dovolává nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v tom, že krajský soud neshledal budoucí a (dle názoru stěžovatele) pravděpodobnou změnu územního plánu jako relevantní pro posouzení věci.

[11] Výtkou stěžovatele proti schválení návrhu komplexních pozemkových úprav (které měl podle něj přisvědčit krajský soud) spočívá ve velmi obecném tvrzení, že v budoucnu by se jeho původní pozemky pravděpodobně mohly stát v důsledku budoucí změny územního plánu zastavitelnými pozemky, a tím by vzrostla jejich tržní hodnota. Nejvyšší správní soud tuto námitku shledal nedůvodnou. Správní orgány postupovaly správně, pokud vycházely z účinného územního plánu. Jestliže by se naopak zabývaly možnými a nejistými změnami ve využití pozemků v budoucnu, postupovaly by nezákonně. Pro rozhodování správního orgánu je totiž rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (správní řád sice neobsahuje konkrétní ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, implicitně to z něj však vyplývá - zejména s přihlédnutím k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 tohoto zákona - k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79).

[12] Krajskému soudu je tedy nutno přisvědčit v tom, že tvrzené potenciální zkrácení stěžovatelových práv, které by mohlo nastat v budoucnu schválením komplexních pozemkových úprav, je pouze hypotetické, založené na ničím nepodloženém přesvědčení stěžovatele o možných změnách územního plánu v budoucnu (přičemž stěžovatel tyto možné změny blíže nekonkretizoval v žalobě ani v kasační stížnosti). Krajský soud tak nepochybil, jestliže označil za podstatné, že v době rozhodování správních orgánů nebyly pozemky stěžovatele do zastavitelné plochy zařazeny (navíc krajský soud ověřil, že to stále platilo i v době vydání napadeného rozsudku), k čemuž dodal, že stěžovatelovy výtky nemají reálný podklad. Ze shora uvedeného je patrné, že postupem krajského soudu nebyly porušeny „*obecné principy spravedlnosti*“ ani nemohlo být zasaženo do vlastnického práva stěžovatele. K tomu soud dodává, že tuto argumentační linii stěžovatel nerozvinul a omezil se pouze na lakonické konstatování rozporu se zmíněnými „*obecnými principy spravedlnosti*“. Na takto obecnou námitku lze dát jen stejně obecnou odpověď, jak je uvedeno výše. Nejvyšší správní soud tedy nezákonnost rozsudku neshledal.

[13] Pro úplnost je třeba dodat, že výtky stěžovatele směřující výhradně proti postupu správních orgánů, které uplatnil v kasační stížnosti (viz odstavec [5] tohoto rozsudku), jsou v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustnými námitkami. Neobsahují totiž žádnou reakci na závěry krajského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou stejnou žalobní argumentací) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správního orgánu. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[14] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. října 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu